

У сёлетнім пасланні на II Сусветны дзень бедных папа Францішак піша: “Гэты дзень павінен стаць маленькім адказам Касцёла, рассяянага па свеце, скіраваным усім убогім, каб яны не думалі, што іх пакліч ляціць у пустэчу. Магчыма, гэта будзе толькі кропля вады ў пустыні беднасці, але яна можа стаць і знакам дзялення з патрабуючымі, каб яны адчулі дзейсную прысутнасць брата і сястры. Бедным патрэбен не акт дэлегацыі, а асабісты ўдзел тых, хто слухае іх голас. [...] Людзі спрабуюць стварыць дыстанцыю паміж сабою і імі, не ўсведамляючы, што такім чынам ствараюць дыстанцыю з Панам Езусам, які іх не адштурхоўвае, а кліча да сябе і суцяшае”. Лейтматывам сёлетняга Сусветнага дня бедных з’яўляюцца словы з Псалма 34: “Няшчасны паклікаў, і Пан яго выслухаў”. У беднасці не адзін твар

Убогіх сярод нас, на жаль, усё больш. Беднасць мае сёння мноства твараў: прыціснутыя і бяздомныя, пакінутыя і адзінокія, церпячыя і хворыя, жанчыны і мужчыны, якіх выкарыстоўваюць для катаржных, а часам глыбока амаральнай працы, дзеці, пазбаўленыя магчымасці развіваць уласныя здольнасці і таленты... † Убогіх можна сустрэць не толькі ў бальніцах, дамах састарэлых і турмах, але і на лесвічнай пляцоўцы, у кватэры побач. У блізкім суседстве з намі неаднойчы знаходзяцца асобы, якім патрэбна цеплыня, добрае слова, зычлівасць, кавалак хлеба... Яны чакаюць гэтага не раз на год, не толькі ў дзень, калі Касцёл асаблівым чынам заахвочвае вернікаў здзяйсняць дабро на карысць убогіх. У той жа час кожны хрысціянін павінен усведамляць, што аказанне такога тыпу дапамогі з’яўляецца для яго сталым абавязкам, без тэрміну прыгоднасці.

Адважыцца на сустрэчу з убогім

